

ΒΗΜΑ Magazino

© ΤΟ ΒΗΜΑ • ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2000 • Αριθ. 2

e-mail: vimagazino@dolnet.gr

Ο πρόεδρος Νικόλας Μπερνς εξομολογείται

Τι λέει ο πρόεδρος Κλίντον στην επιστολή που έστειλε στον κ. Στεφανόπουλο για το 2004; Πώς νιώσατε όταν σας πέταξαν δημοσίως αβγά; Θα μποϊκοτάρουν οι αθλητές σας τους Ολυμπιακούς του 2004 αν δεν λυθεί το πρόβλημα της «τρομοκρατίας» στην Ελλάδα; Γιατί διαλέξατε τη φωτογραφία του κ. Αβραμόπουλου για να τη βάλετε στο γραφείο σας και του κ. Τσοχατζόπουλου στο σπίτι σας; Συνέντευξη στον **Αλέξη Παπαχελά**

18 Ο γάνθρωποι του Σημίτη

6 φίλοι + 4 σύμβουλοι + 8 πολιτικοί

Ποιοι είναι οι τρεις «σημιτοφύλακες»; Ποιοι οι «Ντάλτον»; Ποιος είναι ο «εξόριστος στο παλάτι»; Ποιος ο «χαρτάκιος»; Ποιος ο «ατσάλακωτος»; Ποιος ο «εφέντης Νικολής» και ποιος ο «Λουί ντε Φινές του εκσυγχρονισμού»;

Από τον **Σταύρο Θεοδωράκη**

Με τον Πύρρο Δήμα στους δρόμους της Αθήνας

Οι αντιδράσεις των ανθρώπων όταν τυχαία συναντούν έναν ολυμπιονίκη

Σπίτι στο Διάστημα και οικιακό design του μέλλοντος

Ηλθε η ώρα να κατοικήσουμε στο φεγγάρι. Οι αρχιτέκτονες και οι ντιζάινερ έχουν έτοιμα τα σχέδια

Ούμα Θέρμαν

Συνέντευξη με την πρωταγωνίστρια της εβδομάδας

Η κυρία του «Elounda Beach» ήταν σίγουρη για την αποστολή της. Αλλωστε το είχε ξανακάνει πολλές φορές αυτό το καλοκαίρι. Πλησίασε λοιπόν με χάρη την προεδρική σουίτα, έστρωσε για άλλη μία φορά με το χέρι τη φούστα της και περίμενε την εμφάνιση του Κώστα Σημίτη, της Δάφνης Σημίτη ή κάποιου τέλους πάντων από την πρωθυπουργική συνοδεία. Είχε προβάρει και τι θα πει. «*Ήταν τιμή μας που σας φιλοξενήσαμε, κύριε πρόεδρε*». Την ίδια φράση έλεγε κάθε φορά που ένας πρωθυπουργός έφευγε από το ξενοδοχείο. Χρόνια τώρα. Από τότε τουλάχιστον που ο σοσιαλισμός ανακάλυψε την ομορφιά της πριβέ στην προεδρική της εκδοχή – 10.000 δολάρια τη βραδιά. Εφέτος βέβαια την ίδια φράση χρειάστηκε να την πει και για υπουργούς και για υφυπουργούς και για γραμματείς, ακόμη και για «δεξιά» χέρια υπουργών και για στελέχη της Χαριλάου Τρικούπη.

Ήταν μια παράξενη χρονιά η εφετηνή. Οι κυβερνητικοί του εκσυγχρονισμού θύμιζαν τους κυβερνητικούς του πούρου παρελθόντος. Κατά κύματα στα θέρετρα απολάμβαναν τα αγαθά της εξουσίας τους. Στις κοσμικές βραδιές πόζαζαν αυτόρεσκα στους φωτορεπόρτερ. Οι κυρίες τους ταλαιπωρούσαν στις παραλίες τις Φιλιππινέζες και στα κοσμοπολιτικά σοκάκια έσερναν εκατομμύρια, μεταμορφωμένα σε μαργαριτάρια και μουσελίνες. Και τις καθημερινές ανησυχούσαν μόνο για το επόμενο γουίκ εντ. Τις Πέμπτες είχαν επιλέξει παραλία και, μετά, ξανά πίσω το βραδάκι της Δευτέρας να επιδεικνύουν το σωστό τους μαύρισμα. «*Του χρόνου δεν θα βρι-*

νει στις «παράξενες» συμπεριφορές πολιτικών. Οχι ότι δεν ξέρει. Και το '86 ήξερε και το «βρώμικο '89» και το '90, και σήμερα ξέρει. Και τις προεκλογικές ημέρες που ο Καραμανλής μιλούσε (μεροληπτικά, ως συνήθως) για διαφθορά, ο Σημίτης ζητούσε εξηγήσεις. Οι απλουστεύσεις άλλωστε («*μόνο οι δεξιοί είναι διεφθαρμένοι*») δεν χαρακτηρίζουν τον Σημίτη, φίλο του Βέλτσου. Και μετά τις εξηγήσεις, που δεν ήταν αρκετές, άρχιζε να κοπάζει καχύποπτα προς τα πολυτελή εκλογικά κέντρα μερικών συντρόφων του στην Πανεπιστημίου, στη Σταδίου, στην Κοραή, στην Ερμού, αλλά και στον Λευκό τον Πύργο και στην Τσιμισκή. Έτσι, την ημέρα που πληροφορήθηκε ότι ο Σαλαλές, μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του ΠαΣοΚ, αποφάσισε επισήμως να πάει στον Κόκκαλη, ο Σημίτης δεν μπόρεσε να κρύψει την οργή του. «*Ε, όχι και να λουστώ και τον κάθε Σαλαλέ*», είπε, δίνοντας σχεδόν ταυτόχρονα την εντολή στον Σκανδαλίδη να τον θέσει «εκτός». Ο Πρωθυπουργός είχε πει άλλη μία φορά τη λέξη «Σαλαλές». Όταν είχε ζητήσει από τον Φλωρίδη να τον απομακρύνει. Κάτι κομματικά μισόλογα, ότι «*ελέγχει τα προποζιδικά και μας μαζεύει ψήφους*» – τα ίδια που του έλεγαν και το '96 – ούτε που τα άκουσε αυτή τη φορά ο Σημίτης. Ο άνθρωπος βέβαια που έδινε τις άδειες πρακτορείων Προ-Πο για λογαριασμό των δυνατών της Χαριλάου Τρικούπη θα έπρεπε νωρίτερα να προβληματίσει τον Πρωθυπουργό. Αλλωστε η περίπτωση του είναι ίσως η περίπτωση του ΠαΣοΚ. Μεγαλωμένος κομματικά στο πλευρό του Δασκαλάκη – και του Ακπ –, ο Σαλαλές τη νύχτα της 18ης Ιανουαρίου του 1996 πανηγύρισε δύο φορές, στα γρα-

της κάθαρσος το '89. Ο Σημίτης βέβαια τις περισσότερες φορές δείχνει πληροκορημένος. Τους ανέχεται όλους αυτούς τους όψιμους και συμβιώνει μαζί τους, αλλά ούτε παρέα τους κάνει ούτε τους εμπιστεύεται. Δεν είναι από τους πολιτικούς που σκέφτονται να κάνουν φίλους τους εχθρούς, για να τους αφοπλίσουν. Χρόνια τώρα, προσεκτικά επιλέγει τους φίλους και τους συνεργάτες του. Και πέντε χρόνια τώρα, που ένα ΠαΣοΚ είναι στα πόδια του και ένα σύστημα εικασαετούς εξουσίας θέλει να τον υπηρετήσει, ο Σημίτης επιμένει στους «18». Ίσως να είναι τυχαίο, αλλά το «18» είναι μάλλον ο τυχερός του αριθμός. Στις 18 Ιανουαρίου του 1996 εξελέγη για πρώτη φορά Πρωθυπουργός.

Εξι φίλοι λοιπόν, οκτώ πολιτικοί και τέσσερις σύμβουλοι αποτελούν σήμερα την «ομάδα» των «18» που εμπιστεύεται απόλυτα ο Πρωθυπουργός. Είναι οι άνθρωποι της εξουσίας του Σημίτη, αν και οι ίδιοι το αρνούνται. Αντιδρούν μάλιστα όταν κάποιος τους εμφανίζει ως «ομάδα». «*Δεν είμαστε οι πραιτωριανοί του Σημίτη*» σου λέει αλλά μάλλον στους «βαρόνους» απευθύνονται. «*Το ΠαΣοΚ έχει όργανα, δεν υπάρχουν ομάδες*», συνεχίζουν, λες και απευθύνονται στον Ακπ, στη Βάσω ή στον Λαλιώτη.

As αρχίσουμε λοιπόν από τους φίλους για τους οποίους τίποτε δεν έχει προβλέψει το καταστατικό. Το ότι ο κύριος καθηγητής έχει αδυναμία στους καθηγητές είναι γνωστό. Δεν είναι ανάγκη να κοιτάξει κανείς το ψηφιδόεπιτο επικρατείας του ΠαΣοΚ, αρκεί μόνο να κοπάζει τον κατάλογο των φίλων του. Ο Γιώργος Βέλτσος, ο Νίκος Γκαργκάνας, ο Νίκος Μουζέλης, ο Χρήστος Ροζάκης, ο Γιώργος Τσουγιόπουλος και ο Κωνσταντίνος Τσουκαλάς είναι οι προσωπικοί του φίλοι (σε αλφαβητική σειρά για να μη δυσχερασθεί και ο Βέλτσος, που δεν θέλει το όνομά του να ακολουθεί αυτό του Τσουκαλά). Με αυτούς μοιράζεται τα βράδια του, την κούρασή του και βεβαίως με αυτούς κολυμπάει. Το μόνο σπορ που κάνει καλά ο Σημίτης. «*Το μόνο πράγμα εκτός πολιτικής που κάνει καλά ο Κώστας*» είναι το ακριβές σχόλιο ενός φίλου του, ο οποίος δυσανασχετεί κάθε φορά που βλέπει να γράφεται ότι ο Σημίτης ψαρεύει. «*Ποτέ του δεν ψαρεύει, μόνο κολυμπάει*».

Εφέτος, έπειτα από ένα διήμερο στην Ελούντα με τον αδελφό του Σπύρο, καθηγητή επίσης, ο Κώστας και η Δάφνη βρέθηκαν στη Σίφνο με τον Βέλτσο και τον Τσουγιόπουλο και, έπειτα, στην «Αντρίνα», στη Σκόπελο, με τον Ροζάκη και τον Γκαργκάνη. Με τον Βέλτσο, τον επικοινωνιολόγο της παρέας – και του έθνους άλλωστε – δεν συζητεί συχνά για πολιτικά, αλλά είναι ο άνθρωπος του σε θέματα κουλτούρας. Ο Τσουγιόπουλος είναι ο ΠαΣοΚτζής της παρέας των έξι (ο μόνος!), είχε διατελέσει και φίλος του Κουτσόγιωργα, προφανώς προτού ανακαλύψει και υπηρετήσει την ευρωπαϊκή ιδέα. Ο Γκαργκάνας, ο «σταθεροποιοτικός παράγων» – λόγω του ρόλου του στο πρόγραμμα σταθεροποίησης του '85 –, υποδιοικητής σήμερα της Τραπεζής της Ελλάδος, είναι ο οικονομολόγος της παρέας. Ο Ροζάκης, ο «ενδοτικός», αυτός ο οποίος πρώτος εί-

Οι 18 αντιδρούν... «Δεν είμαστε οι πραιτωριανοί του Σημίτη» σου λένε, αλλά μάλλον στους «βαρόνους» απευθύνονται

σκουμε πολιτικούς για πλήρωμα», εξομολογήθηκε στο τέλος του καλοκαιριού με αληθινή αγωνία κορυφαίος επιχειρηματίας και εννοούσε ότι έχει ανέβει ο ανταγωνισμός των επιχειρηματιών και κάθε πολιτικός έχει πια πολλές επιλογές. Ιστιοφόρα, κρουιζερ, εννιάμετρα φουσκωτά, σουίτες με πισίνες, πισίνες με σουίτες. Η κυρία του «Ελούντα» όμως είχε τις δικές της ατυχίες. Την ώρα που αυτή πλησίαζε την πρωθυπουργική σουίτα, μια άλλη κυρία ήταν κιόλας στο λογιστήριο με την πιστωτική κάρτα του Πρωθυπουργού στο χέρι. Πλήρωσε χωρίς να δεχθεί ούτε μία έκπτωση, ασφάλισε στο χέρι την πρωθυπουργική Εθνοκάρτα και αποχώρησε.

Έχει μια παράξενη σχέση με το χρήμα ο Σημίτης. Μερικοί φίλοι του τον θεωρούν τσιγκούνη, άλλοι, λιγότερο φίλοι του, τον λένε μίζερο – αλλά αυτό δεν είναι το σημαντικό. Μεγαλωμένος με λεφτά, τόσο ο ίδιος όσο και η Δάφνη, δείχνει να μην κατανοεί την εξάρτηση που δείχνουν τελευταία τα στελέχη του από τους δυνατούς του χρήματος. «*Μα, μπορεί να είναι αλήθεια όλα αυτά που λένε;*», είναι το ερώτημα το οποίο θέτει στον συνομιλητή του όταν η συζήτηση φθά-

φεία δύο διαφορετικών «αρχηγών»! Ξεκίνησε ανοίγοντας σαμπάνιες στο γραφείο του Τσοχατζόπουλου στην πλατεία Κλαυθμώνος, σίγουρος ότι ο Ακπς θα είναι ο Πρωθυπουργός, αλλά λιγάκι αργότερα – όταν η επικράτηση του Σημίτη ήταν βεβαία – βρέθηκε να πανηγυρίζει (σεμνά, «εκσυγχρονιστικά», χωρίς σαμπάνιες) έξω από το γραφείο του Σημίτη, στην Ακαδημίας. Έκανε ο Σαλαλές με υποδειγματικό τρόπο, ό,τι έκαναν εκείνες τις ώρες οι περισσότεροι στα υπουργεία, στη Χαριλάου Τρικούπη, στην οικονομία, ακόμη και στα media.

Πώς να ξεχάσει κανείς διευθυντικό στέλεχος κυριακάτικης εφημερίδας που, μόλις πληροφορήθηκε το προβάδισμα Τσοχατζόπουλου, έφερε τα δύο χέρια σε ορθή γωνία στο ύψος της κοιλιάς και άρχισε να τα κινεί ρυθμικά εμπρός πίσω, όπως κάνουν στις εξέδρες ύστερα από κάθε γκολ. Λίγα λεπτά αργότερα, ο ίδιος διευθυντής έστειλε ένα τρυφερό, λιτό και συγκινητικό σημείωμα στον νικητή και φίλο του Σημίτη. Αλλά κάπως έτσι ξεπρόσπεσαν σε αυτή τη χώρα οι εκσυγχρονιστές, όπως άλλωστε έτσι πλημμύρισε ο τόπος αντιστασιακού το '75, σοσιαλιστές το '81 και οπαδούς

Συνθηματικά

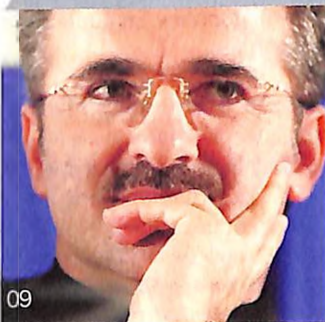
(1)

ΟΙ ΕΞΙ ΦΙΛΟΙ...

1. Γιώργος Βέλτσος, ο επικοινωνιολόγος της παρέας (και του έθνους)
2. Γιώργος Τσουγιόπουλος (μόνος) ΠαΣοΚιτζής
3. Νίκος Γκαργκάνας, ο οικονομολόγος-«σταθεροποιητής»
4. Χρήστος Ροζάκης, ο «ενδοτικός»
5. Νίκος Μουζέλης, ο θεωρητικός
6. Κωνσταντίνος Τσουκαλάς, ο «εγκέφαλος» του εκσυγχρονισμού

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ

7. Νίκος Θέμελης, ο «εφέντης Νικολής», ο πιο έμπιστος άνθρωπος του Πρωθυπουργού
8. Σωκράτης Κοσμίδης, η «νομική σπασίκλα» ή (λόγω ομοιότητας) ο «Λουί ντε Φινές του εκσυγχρονισμού»
9. Γιώργος Πανταγιάς, το «αγύριστο κεφάλι»
10. Γιώργος Παπαδημητρίου, ο «γαμπρός» (του Τσάτσου), πρώην «Ρηγάς»

χε ρίξει από την «Αυγή» το σύνθημα «αφήστε το Αιγαίο στα ψάρια του», είναι ο άνθρωπος που έχει επηρεάσει περισσότερο από όλους τον Σημίτη στα εξωτερικά θέματα. Ο Μουζέλης είναι ο θεωρητικός του καθημερινού εκσυγχρονισμού, ενώ ο καθηγητής Τσουκαλάς είναι ο ιδεολογικός εγκέφαλος του. Στους δύο αυτούς καταφεύγει συχνά ο Πρωθυπουργός όταν θέλει να ετοιμάσει ένα θεωρητικό κείμενο για τον εκσυγχρονισμό, όπως αυτό για την προοδευτική διακυβέρνηση στο Βερολίνο.

Τις απλωτές του Σημίτη στη Σίφνο δεν ακολούθησε εφέτος ένας παλιός φίλος, ο Θόδωρος Καρατζάς. Ο διοικητής της Εθνικής Τράπεζας – μάλλον απρόσκλητος – «υποδέχθηκε» τον φίλο του στον λιμάνι, αλλά οι δύο οικογένειες δεν κολύπησαν μαζί. Αιτία μάλλον τα δημοσιεύματα που ήθελαν την κόρη του διευθυντή της Εθνικής Τραπεζής να ασχολείται με κάποιες υποθέσεις, ενώ «δεν ήταν και απαραίτητο». Είναι σκληρός με τους φίλους και τους συνεργάτες του ο Σημίτης. Στα πέντε χρόνια της εξουσίας

του, ο κατάλογος των δικών του ανθρώπων συνεχώς μικραίνει. Το αντέληφθησαν στο παρελθόν αρκετοί υφυπουργοί του, ο Μαντέλης ίσως και ο Τσουκάτος ακόμη, αλλά σίγουρα το έμαθε αυτές τις ημέρες και ο Ροκόφυλλος. Υστερα από τόσα χρόνια φιλίας – τριάντα πέντε χρόνια γνωρίζεται με τον Πρωθυπουργό –, δεν έχει για αυτόν ούτε ένα βλέμμα.

Ο Νίκος Θέμελης, άτυπος διευθυντής του πρωθυπουργικού γραφείου, είναι και ο μόνος ίσως από το Μέγαρο Μαξίμου που εμπλέκεται στις βραδινές του παρέες. Μαζί του από το 1983, ο – και λογοτέχνης – Θέμελης είναι απλώς ο πιο έμπιστος άνθρωπος του Σημίτη. Δεν μιλάει ποτέ στα ΜΜΕ – μόνο σε λίγους δημοσιογράφους «οφ διρέκτορντ» –, ενώ θα τον βρεις στο γραφείο του Σημίτη ή κλεισμένο στο δικό του γραφείο, χωρίς φακέλους και σημειώσεις να σκέφτεται. Τα βράδια μόνο – όταν ο Σημίτης κοιμάται – ο Θέμελης ταξιδεύει γράφοντας (και μάλιστα γράφοντας καλά!). Ο ήρωάς του, ο Νικολής εφέντης – πρωταγωνιστής στην «Αναζήτηση», το πρώτο του βιβλίο –, που δεν ξεχωρίζει τους ανθρώπους σε χριστιανούς και μουσουλμάνους, που δίνει δουλειά στους φτωχούς, που ψάχνει συνεχώς για το καινούργιο, που είναι πιστός αν και γυναικάς, γλεντζές αν και σιωπηλός, θα μπορούσε να είναι και ο ήρωας όλης της παρέας. Μόνο στην Ανδρο δεν πάει ο Σημίτης, γιατί ο Θέμελης μένει στον Άγιο Πέτρο και, όπως του Έσκαθάρισε μία ημέρα ο Σημίτης, δεν θέλει πολλά πολλά μαζί του (με τον Άγιο Πέτρο, δηλαδή).

Οι τρεις άλλοι στενοί του συνεργάτες στο Μέγαρο Μαξίμου, ο Σωκράτης Κοσμίδης, ο Γιώργος Πανταγιάς και ο Γιώργος Παπαδημητρίου, είναι κυρίως για το γραφείο. Ο Κοσμίδης, ο «Λουί ντε Φινές του εκσυγχρονισμού» – λόγω της ομοιότητάς του με τον κωμικό και μόνο –, γραμματέας του Υπουργικού Συμβουλίου, είναι εκτός από Πειραιώτης και «νομική σπασίκλα», κάτι το οποίο εκπιμά ο Πρωθυπουργός. Ο Πανταγιάς, το «αγύριστο κεφάλι του εκσυγχρονισμού», «ξεκίνησε» ως εθελοντής στον εκλογικό αγώνα του Σημίτη στον Πειραιά το δύσκολο 1989. Λίγες εβδομάδες μετά τις εκλογές, το περιοδικό «Ένα» κυκλοφόρησε με τίτλο «Να ανατρέψουμε την παρακμή». Ήταν μια φράση του Σημίτη από συνέντευξή του στον δημοσιογράφο Πανταγιά, ο οποίος από τότε βρήκε μόνιμη θέση στο πλευρό του. Και την παρέα των βασικών συμβούλων συμπληρώνει ο «γαμπρός» Παπαδημητρίου – γαμπρός του Τσάτσου δηλαδή, αφού έχει πάρει την κόρη του –, «Ρηγάς» και αυτός στα νιάτα του.

Στα υπόγεια του Μαξίμου και στις πίσω γωνιές του, δουλεύουν καθημερινά και άλλοι επτά σύμβουλοι. Ο «χαρτάκιος» Αντώνης Αγγελίδης, που στέλνει παντού σημειώματα, μαζί με αποκόμματα από εφημερίδες, για κοινωνικά προβλήματα. Είναι μαζί με τον Θέμελη ο πιο παλιός συνεργάτης του Σημίτη και ο μόνος από τους ένδεκα συνολικά συμβούλους του που έχει ανατραφεί στη Χαριλάου Τρικούπη. Ο Βασίλης Βουτσάκης, ο «ορειβάτης», είναι ειδικός σε θέματα πολιτισμού. Ο «πράσινος» – λόγω παρελθόντος στο υπουργείο Γεωρ- >>

» γίας – είναι ο καθηγητής Δημήτρης Δαμιανός. Ο Βασίλης Μακρυνιώτης είναι ο «Γιάσκας του Σημίτη». Ο Γιώργος Παπακωνσταντίνου (ανιψιός του Μιχάλη, του πρώην υπουργού των Εξωτερικών) είναι ο νέος στο «τιμ». Ο Γλάτων Τήνιος, ο «πινακάκις», είναι συνεχώς με τα σχεδιαγράμματα της κοινωνικής ασφάλισης ανά χείρας. Και, τέλος, η ομάδα του Μαξίμου κλείνει με τον «ατσαλάκωτο» οικονομολόγο καθηγητή Γκίκα Χαρδούβελη.

Τα κονιάκ και ο Ναπολέων. Τα ψευδώνυμα, γνωστά τα περισσότερα και στον Σημίτη, δεν είναι η μόνη παραφωνία στο αυστηρό – αγέλαστο, νομίζουν κάποιοι – περιβάλλον του Μαξίμου. Υπάρχουν βράδια που ο Ναπολέων – το γκαρσόνι – φέρνει στον πρόεδρο ένα ουίσκι με πάγο ή ένα κονιάκ. Είναι οι ώρες που παρακάνει τράκες από την κυρία Πλευράκη, την έμπιστή του γραμματέα. Του αρέσει το κονιάκ και, έπειτα από μια νύχτα στη Μόσχα, έπειτα από τα Μπαλσόι στην Κόκκινη Πλατεία, που έπινε μόνο κονιάκ, το ξέρουν όλοι πα στο περιβάλλον του. Έμαθε να πίνει – κόκκινο κρασί κυρίως και, πότε πότε, άσπρο – κατά την πενταετία της Γερμανίας. Τους Ξηρούς καρπούς έμαθε να τους τελειώνει εδώ, στο Μαξίμου, τις νύχτες των αισιών λύσεων. Τα φιστίκια πάντως και τα ουίσκι του δεν επιβαρύνουν τον κρατικό προϋπολογισμό. Μόλις εμφανίστηκε στο Μαξίμου τον Φεβρουάριο του '96 – υπήρξε μια μικρή καθυστέρηση στη μετακόμιση των προηγούμενων – το καφενείο, έκοψε το

στο πλευρό του τη γυναίκα του, τη Μυρτώ, τη Μαριάννα Θέμελη και τη Δάφνη.

Ο Νίκος Χριστοδουλάκης, ο Χρήστος Βερελής και ο Τάσος Γιαννίτσας είναι οι τρεις «σημιτοφύλακες» στην κυβέρνηση – αλλά αυτό είναι παλιό –, και ακολουθούν οι «Ντάλτον του εκσυγχρονισμού» – αυτό είναι καινούργιο και προέρχεται από «προεδρικό», ο οποίος όμως δεν ξεκαθαρίζει ποιος είναι ο «Τζοε» και ποιος ο «Άβερελ» –, ο Γιώργος Πασχαλίδης, ο Δημήτρης Ρέππας, ο Πέτρος Ευθυμίου και ο Μιχάλης Χρυσοχοϊδης. Ο υπουργός-υπόδειγμα για τον Πρωθυπουργό είναι μάλλον ο Χριστοδουλάκης. Γνωρίστηκαν σε εκδήλωση του ΟΠΕΚ το '91. Στέλεχος του Εσωτερικού και αυτός στα νιάτα του, ήλθε στο ΠαΣοΚ από το Εργατικό Κόμμα Αγγλίας, όταν όλοι έφευγαν, το «βρώμικο '89». Στο σπίτι της Αναγνωστοπούλου έχει πάει μία φορά, και κάποιες άλλες φορές στο εξοχικό της οικογένειας στους Αγίους Θεοδώρους. Την τελευταία μαζί με τη Χαρά, τη γυναίκα του, τις ημέρες που φιλοξενούσαν τον Πρωθυπουργό της Σουηδίας, Πέρσον. Ο Χριστοδουλάκης, μπορεί να μην έχει συναντήσει ποτέ τις κόρες της Δάφνης και του Κώστα, ωστόσο κουτσομπολίστικα έντυπα ανέφεραν πριν από ημέρες ότι σχετίζεται με τη μία από τις δύο!

Τα αδέσποτα της Δάφνης. Μία βόλτα στους Αγίους Θεοδώρους είναι η υψίστη πρόσκληση την οποία μπορεί να απευθύνει η οικογένεια Σημί-

Ο Βερελής ήταν στη ΔΕΠΑ όταν ο Σημίτης ήταν στο υπουργείο Βιομηχανίας. Οι εχθροί του τον κατηγορούν ότι στην εκλογική του περιφέρεια, την Απωλοκαρνανία, υπάρχει η μεγαλύτερη αναλογία πρατηρίων βενζίνης στη χώρα ανά χιλιόμετρο. Αυτό δεν τον εμπόδισε όμως να λάβει στη σκέψη του Πρωθυπουργού τη θέση που κάποτε κατείχε ο Μαντέλης. Τον Γιαννίτση, ο οποίος υπήρξε και – αιρετικός – σύμβουλος του Ανδρέα και του Γεννηματά, τον στερήθηκε από σύμβουλο, για να αναλάβει το Εργασίας. Είναι φίλος και της Δάφνης (και καβαλιέρος της στο χορό όταν απουσιάζει ο Κώστας και δεν έχει προλάβει ο Βέλτσος να την αποσπάσει για να πάνε για φαί στο «Deluxe», όπως συνέβη την περασμένη εβδομάδα). Ο Πασχαλίδης, μπορεί να διαμαρτύρηται ότι εστάλη «εξορία στο παλάτι», μάλλον όμως απολαμβάνει τη μοναξιά και την παντοκρατορία του στη Μακεδονία. Είναι από τους λίγους – αυτός και ο Πανταγιάς – που έχουν ανοικτό μέτωπο με το κομματικό κατεστημένο, προπαγανδίζοντας τα επερχόμενα εκσυγχρονιστικά «κύματα». Τον Ρέππα, τον «λοχαγό» με φόβο τον δοκίμασε το '96 ο Σημίτης, ημέρη-Ιμίων. Ο Ρέππας έχασε σε επτά μέρες 12 κιλά και έγινε ένας από τους πλέον έμπιστους του Πρωθυπουργού (μόνο που Ξαναπήρε τα κιλά, αλλά αυτό είναι θέμα άλλου ρεπορτάζ). Ο Ρέππας άλλωστε είναι και ο μόνος υπουργός του, μαζί με τους ανθρώπους του Μαξίμου, τον Θέμελη, τον Κοσμιδη και τον Πανταγιά, μετέχει – παρόντος πολλές φορές και του Χυτήρη – στον «πρωινό καφέ», ο οποίος πλέον έχει περιοριστεί κάθε Δευτέρα στις 10.00 το πρωί. Τις Παρασκευές τη θέση του Κοσμιδη παίρνει ο Λευτέρης Κουσουλής – «μετεγγραφή» από το φιλελεύθερο στρατόπεδο –, και ο «πρωινός καφές» γίνεται «επικοινωνιακή ομάδα». Τον φιλόλογο και δημοσιογράφο Ευθυμίου, που είχε μεγάλη συμβολή στο προεκλογικό επικοινωνιακό «σχέδιο», ο Σημίτης τον γνώρισε για τα κείμενά του – κάποια από αυτά έγιναν ομιλίες του και, τελικώς, του έδωσε κανονικά έδρα στο Παιδείας. Ο Χρυσοχοϊδης, τέλος, είναι η «μεταγραφή» του Σημίτη από το στρατόπεδο του Τσοχατζόπουλου. Η εργατικότητα του συνήρπασε τον Σημίτη προτού γνωρίσει την αφοσίωσή του.

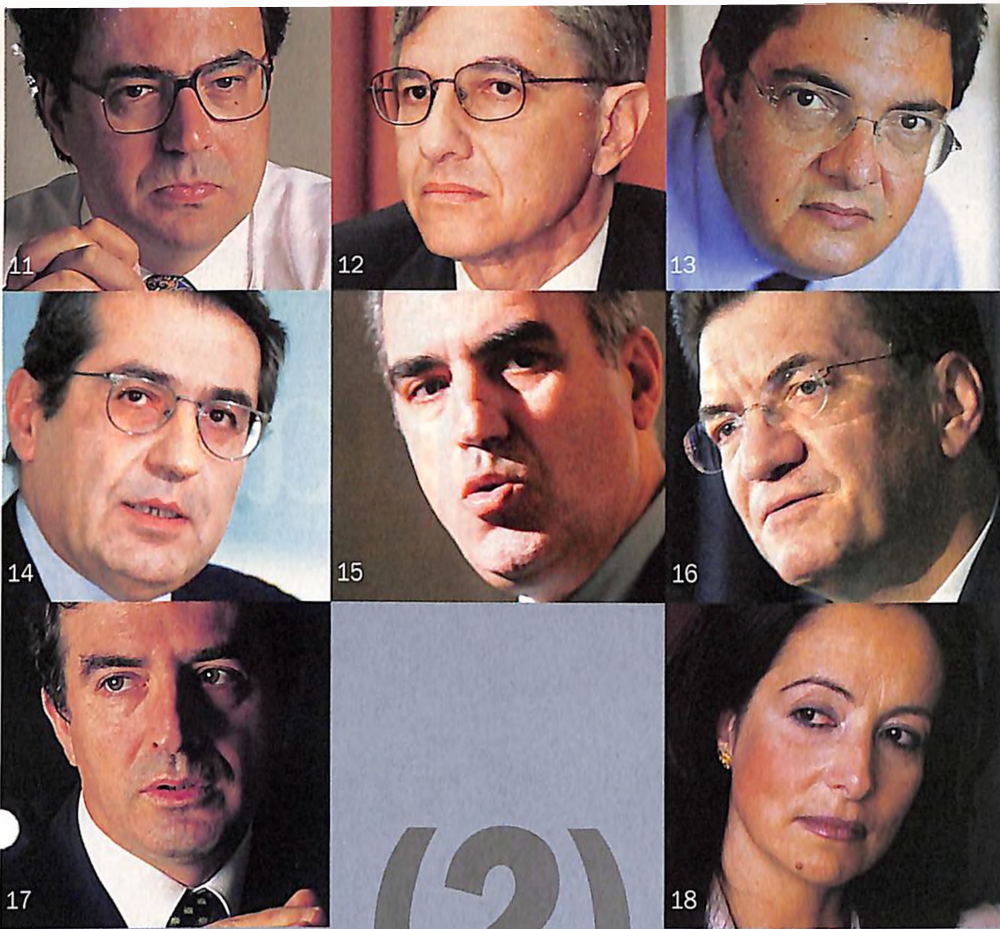
Τα δύο «Παπ». Στον σκληρό εκσυγχρονιστικό πυρήνα μετέχουν επίσης – εκτός από τους «επιτά» – και οι περισσότεροι υφυπουργοί, αλλά και οι «απόλυτοι εκσυγχρονιστές» Γιώργος Παπανδρέου και Γιάννος Παπαντωνίου, οι μόνοι ίσως – μαζί με τους «επιτά» – που στηρίζουν όλες τις επιλογές Σημίτη. Τα δύο «Παπ» της κυβέρνησης Σημίτη, τα οποία απολαμβάνουν και τη διεθνή αποδοχή, μάλλον πρέπει να θεωρούνται σύμμαχοι μετά και τη μυστική τους συνάντηση το καλοκαίρι στην Κρήτη – αλλά αυτά δεν είναι του παρόντος.

Ξεχωριστή θέση στην πρωθυπουργική καρδιά κατέχει η ευρωπαϊκή επίτροπος Άννα Διαμαντοπούλου. Η «ωραία του εκσυγχρονισμού», την οποία ο ίδιος πήγε το '94 στον ΕΟΜΜΕΧ και, έπειτα από έναν χρόνο, την έκανε γενική γραμματέα στο υπουργείο Βιομηχανίας, είναι από τα στελέχη που θέλει να βλέπει ο Σημίτης και να συζητεί μαζί της για την Ευρώπη. Γιατί, μπορεί η επικαιρότητα να «κραυγάζει», υπάρχουν ημέρες ωστόσο που ο κα-

Τα ψευδώνυμα – τα πιο πολλά γνωστά και στον κ. Σημίτη – δεν είναι η μόνη παραφωνία στο αυστηρό περιβάλλον του Μαξίμου...

φαγητό(!) και με εντολή του άρχισε να χρεώνει προσωπικά στον κάθεναν τους καφέδες και τα αναψυκτικά του. Τόσα ο πρόεδρος, τόσα ο Θανάσης (ο Φιλιππόπουλος, ο φρουρός του Σημίτη). Τέτοιες ημέρες πριν από τέσσερα χρόνια, ο Σημίτης βρέθηκε μαζί με τον Πάγκαλο, τον Κρανιδιώτη, τον Σκανδαλίδη και τον Πανταγιά στη Λευκωσία, σε ένα μπαρ κοντά στην Πράσινη Γραμμή (ναι, ήταν και ο Νταλάρας στην παρέα). Εκεί κερδίζει τις εκλογές και, εκεί που όλοι κατέβαν τις μαύρες μπίρες τους, περασμένα μεσάνυχτα, ο Σημίτης κάνει νεύμα στο γκαρσόνι, ενώ στο χέρι του έχει ήδη το πορτοφόλι του. Πληρώνει, χωρίς κανείς να προλάβει να αντιδράσει, ενώ παράλληλα δίνει την εντολή: «Να φεύγουμε, γιατί αύριο έχουμε και δουλειά». «Να δείτε που αυτός θα μας χαλάσει το ΠαΣοΚ», είπε δυνατά ένας από τους «παλαιούς», προχωρώντας – τι άλλο να κάνει; – προς την έξοδο. Οπαδός κάποτε του «ρεφενέ», ο Σημίτης κάθε Ιανουάριο (εκεί κοντά στις 18) βάζει βαθιά το χέρι στην τσέπη στο καθιερωμένο τραπέζι εις ανάμνησιν της νίκης του '96. Το '97 τους τραπέζωσε στο Πάρκο Ελευθερίας, εφέτος στο Βαρούλκο. Αν έχει να επιλέξει πάντως αντί για το Κολωνάκι, τα βόρεια ή του Ψυρρή, προτιμά τα τραπέζια σε σπίτια φίλων. Όπως αυτό λίγο πριν από τις εκλογές στο σπίτι της Βάσως και του Δημήτρη Ρέππα στο Ψυχικό, με τον Θέμελη, αλλά και με τον Μίκη στα κέφια του να διηγείται ιστορίες, έχοντας μαζέψει

τη. Ένα σχετικά παλιό σπίτι δίπλα ακριβώς στη θάλασσα, χωρίς ίκνος νεοπλουτισμού, με έπιπλα τραυματισμένα από τη «θητεία» τους σε άλλα σπίτια, προτού αποσυρθούν στο εξοχικό. Και ένας μεγάλος κήπος με δέντρα, γκαζόν και σπιτάκια σκύλων, για να στεγαζονται τα αδέσποτα που έχει μαζέψει η Δάφνη. Το μόνο που θυμίζει «ντάτσα» είναι τα φυλάκια της τοπικής αστυνομίας. Το περπάτημα στην παραλία με το βότσαλο, ό,τι καιρό και αν έχει, είναι το πρώτο πράγμα που θα κάνουν ο Κώστας και η Δάφνη μόλις φθάσουν. Και, ύστερα, ακολουθεί η ψαροφαγία στα στέκια των Αγίων Θεοδώρων. Συχνά μόνοι τους – σπανίως, με υπουργούς. Για τον πολιτικό ρόλο των Αγίων Θεοδώρων θα μπορούσε να στοιχηματίσει ένας προσεκτικός παρατηρητής από το 1995. Εκεί στον κήπο γεμάτισαν μια Κυριακή – την 1η του Σεπτέμβρη – οι «δώδεκα μαθητές» του Σημίτη. Η Διαμαντοπούλου, ο Βερελής, ο Θέμελης, ο Κοσμιδης, ο Πανταγιάς, ο Πασχαλίδης, ο Χριστοδουλάκης, ο Τσοκάτος, αλλά και (οι ονομασθέντες, αργότερα, «εξαπτέρυγα») ο Κολιοπάνος, ο Κοτσώνης, ο Μπαλτάς, ο Σουμάκης. Το «κοσμικό» γεγονός είναι ότι ο Μπαλτάς στο τέλος του γεύματος έπεσε στη θάλασσα. Το πολιτικό γεγονός είναι ότι λίγες μέρες μετά ο Σημίτης πήδησε από το τρένο, αφήνοντας κενή τη θέση του στο υπουργείο Βιομηχανίας. Ήταν η αρχή της πορείας προς την εξουσία.

Συνθηματικά

ΟΙ ΤΡΕΙΣ «ΣΗΜΙΤΟΦΥΛΑΚΕΣ»

- 11. Νίκος Χριστοδουλάκης, ο υπουργός-πρότυπο**
12. Τάσος Γιαννίτσας, ο πρώην «αιρετικός»
13. Χρήστος Βερελής, ο «βενζινάνθρωπος»

ΟΙ «ΝΤΑΛΤΟΝ»

- 14. Γιώργος Πασχαλίδης, ο «εξόριστος στο παλάτι»**
15. Δημήτρης Ρέππας, ο δοκιμασμένος «λοχαγός»
16. Πέτρος Ευθυμίου, ο φιλόλογος «media-man»
17. Μιχάλης Χρυσοχοϊδής, η «μεταγραφή» (πρώην τσοχατζοπουλικός)

Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

- 18. Άννα Διαμαντοπούλου, η επίτροπος «κυρία ΕΟΜΜΕΧ»**

ΟΙ ΕΠΤΑ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ ΤΟΥ ΥΠΟΓΕΙΟΥ*

- Αντώνης Αγγελίδης, ο «χαρτάκιος»**
Βασίλης Βουτσάκης, ο «ορειβάτης»
Δημήτρης Δαμιανός, ο «πράσινος»
Βασίλης Μακρυνιώτης, ο «Λιάσκας»
Γιώργος Παπακωνσταντίνου, ο «τζούνιορ»
Πλάτων Τήνιος, ο «πινακάκιος»
Γκίκας Χαρδούβελης, ο «ατσαλάκωτος»

* Δεν υπολογίζονται στη λίστα των «18» γιατί είναι ακόμη στο υπόγειο

θηγνής θέλει να «επιστρέφει» με μία συζήτηση στην Ευρώπη. Αυτή άλλωστε – η ευρωπαϊκή προοπτική της χώρας – είναι ο πρώτος συνδετικός κρίκος των «18». Αν προσέξεις βέβαια, θα διαπιστώσεις ότι η γραμμή που τους ενώνει πάει μακριά. Δεν υπήρξαν ποτέ έξαλλοι και ακραίοι στα εθνικά. Δεν έχουν ιδιαίτερες σχέσεις με τα ΜΜΕ. Τουλάχιστον στα «παράθυρα» δεν βγαίνει κανείς τους. Συνήθως κρύβονται και από τις κάμερες. Όπως τότε το '97 που έπεσε το ασανσέρ σε εκσυγχρονιστική «γιάφκα» στη Στουρνάρη, κινητοποιήθηκε η πυροσβεστική και απεγκλώβισε τους Γκαργκάνο - Πανταγιά - Πασχαλίδη - Σπυρόπουλο οι οποίοι και φυγαδεύτηκαν από την πίσω πόρτα ενώ τα κανάλια που κάτι είχαν μυριστεί έμειναν με τις κασέτες άδειες. Αλλά αυτά – με λεπτομέ-

ρειες – άλλη φορά. Δεν είναι λοιπόν κοσμικοί. Η κοσμοπολίτικη διάθεση του Θέμελη, που έχει ζήσει επί χρόνια στη Γερμανία και στο Βέλγιο και τον οποίο τα βράδια συναντάς με ένα μισοτελειωμένο πούρο στο στόμα, δεν πρέπει να συγχέεται με την κοσμικότητα. Δεν είναι φιλαθλοι. Τα ολυμπιακά αισθήματα του Πανταγιά είναι μάλλον κοκκινιώπικα κατάλοιπα – είχε άλλωστε περάσει δοκιμαστικά από τα τοϊκό του Ολυμπιακού και «συγχωρείται» –, ενώ τα ανάλογα αισθήματα του Τσουκαλά μάλλον συνιστούν φιλοσοφική διαστρωφή. Κάτι ξέρει επ' αυτού προσωπικώς ο Σημίτης, ο οποίος το 1998 τον αναζητούσε εναγωνίως στο ΕΒΕΑ για να ανεβούν στο βήμα και να μιλήσουν για την Κεντροαριστερά, και αυτός έβλεπε κρυμμένους πίσω από μία γωνία ποδόσφαιρο!

Αγαπούν όλοι τους, και οι 18, τον κινηματογράφο, έχουν καλές σχέσεις με τα πανεπιστήμια – οι περισσότεροι είναι πανεπιστημιακοί – και κυκλοφορούν με βιβλία ή Ένες εφημερίδες στην τσάντα τους. Έχουν θητεύσει σε κόμματα αριστερά ή ακόμη και σε ακροαριστερά, αλλά ελάχιστοι από αυτούς έχουν υπηρετήσει στο ΠαΣοΚ. Εκτός αν εννοούμε ΠαΣοΚ τον Χριστοδουλάκη, που γράφτηκε στο κόμμα την τελευταία ημέρα πριν από το τελευταίο συνέδριο, την 17η Σεπτεμβρίου του 1998 – ημέρα Ελπίδος, Αγάπης και Σοφίας! Μπορεί να έχουν υπηρετήσει τον Μάο, τον Ανδρέα, τον Τίτο και τον Λένιν, ωστόσο τη Χαριλάου Τρικούπη δεν την έχουν υπηρετήσει. Εκεί ήταν μέχρι πρότινος ο Τσουκάτος, ο οποίος ανελάμβανε μάλλον με επιτυχία όλες τις αποστολές, αλλά τον τελευταίο καιρό βρίσκεται σε καραντίνα. Στη θέση του θα προσπαθήσει ο Νεονάκης, αλλά είναι αμφίβολο αν θα φανεί τόσο χρήσιμος. Τον γραμματέα πάντως της ΚΕ, τον Σκανδαλίδη, ο οποίος πήρε πόντους από την «απομάκρυνση» Τσουκάτου, ο Σημίτης δείχνει πλέον να τον εμπιστεύεται. Το κόμμα – ώσπου κάτι άλλο να το διαδεχθεί – θα παραμείνει ως έχει, φαίνεται να έχει αποφασίσει ο Σημίτης.

Το βράδυ της περασμένης Παρασκευής, ο Κώστας Σημίτης περπατούσε μόνος στο παραλιακό πλακόστρωτο του Μπιαρίτς. Εβρεχε, ο Ατλαντικός είχε αγριέψει, η ομπρέλα ταλανιζόταν, αλλά ο Πρωθυπουργός ήθελε όσο τίποτε αυτόν τον μοναχικό περιπάτο. Όταν έφευγε από την Αθήνα οι εφημερίδες μιλούσαν για τη μοναξιά του. Αυτός βέβαια δεν αισθανόταν μόνος, τουλάχιστον όχι περισσότερο μόνος από όσο ήταν τον περασμένο Οκτώβριο. Έχει περάσει πολλές αληθινά μοναχικές ημέρες ο Σημίτης. Πριν από πέντε χρόνια – Σεπτέμβριος ήταν, για την ακρίβεια – είχε παραιτηθεί από υπουργός και είχε πάει με τον Θέμελη και τον Πανταγιά στο Κατράκειο, για να δουν την Κορινόρδου. Ύστερα, κατέληξαν σε ένα κουτούκι της Κοκκινιάς, μαζί με τους πειραιώτες βουλευτές Σουμάκη και Λάλο. Την επομένη ημέρα οι εφημερίδες έγραφαν ότι η Νομαρχιακή Επιτροπή του ΠαΣοΚ συνιστούσε στον «κύριο Σημίτη» να σταματήσει τις κοσμικές εξόδους στη Β' Πειραιά! Οι σύντροφοι τον αποκαλούσαν «κύριο» (όπως «κύριο» αποκαλούσαν και τον Πανταγιά – είχαν και με αυτόν αποθημενά). Μέλος τότε της Νομαρχιακής – ένας από τους συντρόφους δηλαδή – ήταν και ο Σαλαλής, τον οποίο βρήκε μπροστά του αυτό το φθινόπωρο ο Πρωθυπουργός! Η σκέψη – αν την έκανε – μάλλον θα του προκαλούσε γέλια, έστω και αν ο ωκεανός είχε αγριέψει ακόμη περισσότερο. Σε λίγο όμως θα ξεκινούσε το επίσημο δείπνο στο «Πάλμε», και οι άνδρες της ασφάλειάς του διέκοψαν τις σκέψεις του και του υπενθύμισαν ότι πρέπει να γυρίσουν πίσω στο Ξενοδοχείο. Στο αεροπλάνο της επιστροφής από τη Γαλλία, ο Σημίτης καθόταν ξανά μόνος στο διπλό κάθισμα. Η Δάφνη δεν είχε ταξιδέψει μαζί του στο Μπιαρίτς και, τελικά, βρήκε αρκετό χρόνο για τις αποφάσεις του. Σκεπτικός σε όλο το δρομιολόγιο της επιστροφής, διέκοπε την παρατήρηση για τον συννεφιασμένο ουρανό και κρατούσε μικρές σημειώσεις. Οι δημοσιογράφοι στα πίσω καθίσματα μάλλον θα σχολίαζαν τη μοναξιά του. Μοναξιά σαν και αυτή του '95, που γέννησε όσα γέννησε. ■